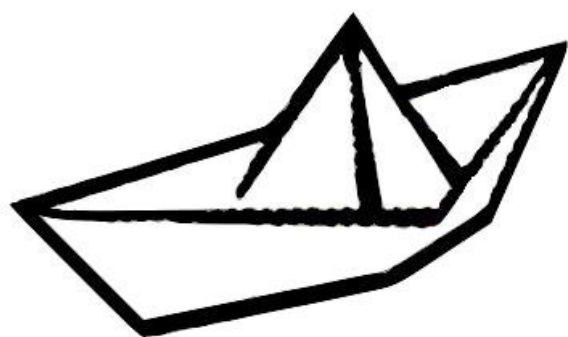

DELİLER VE VELİLER

&

Fahri Küçük

YELKENSİZ YAYINLARI

Genel Yayın Yönetmeni

Furkan Çirkin

Çağdaş Türk Şiiri Dizisi: 01

ISBN: 978-625-7616-71-3

1.Baskı Mart 2022

İmgenin Çocukları

Kültür Mahallesi, Sağlık-2 Sokak, No; 56/24

Çankaya – ANKARA

Tel; +90 0532 134 33 14

Sertifika No: 49106

Baskı

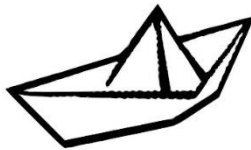
Eğiten Matbaacılık

Ankara 2022

Matbaa Sertifika No: 47083

Eserin baskı, dağıtım, pazarlama vb. hakları anlaşmalı olarak İmgenin Çocukları'na aittir. Yazılı izin alınmaksızın yayınlanamaz veya kopya yapılamaz.

DELİLER VE VELİLER

Fahri Küçük

3 Mart 1993'te Balıkesir'in Edremit ilçesinde doğdu. Aslen Ordu'nun Perşembe ilçesindendir. Beşikdüzü AÖL'de başladığı lise eğitimini Ordu AÖL'de tamamladı. 19 Mayıs Üniversitesi Özel Eğitim Bölümü'nden Haziran 2015'te mezun olup aynı yılın Eylül ayında Osmancık Nenehatun Özel Eğitim İş Uygulama Okulu'nda öğretmenliğe başladı. Mesleğinin yedinci yılında Battalgazi RAM'da görevine devam etmektedir.

İlk şiiri, *Lacivert Öykü ve Şiir Dergisi'nde* Temmuz-Ağustos 2015'te yayımlandı. Sonraki süreçte *Lacivert, Yalnız Sanat, Parende, Ayı, Porsuk, Ankararınca, Kulaç, Artistik Bellek, Öteki, Merdivenaltı Edebiyat, Kaybolan Defterler, Bakku, Ah, Sanıcı, Elmacık Kemiği, Keşke, Samsa, Kasabadan Esinti, Boş Adamlar, Yalnız, Aykırı Karga, Kopya, Aşırı Doz, Sin Edebiyat* ve *Yelkensiz* gibi dergi ve fanzinlerde şiirleri yayımlandı.

Ocak 2019'da *Taşrada Bir Cümle Sus* adıyla ilk şiir kitabı yayımlandı.

Ekim 2019 tarihinden itibaren *Kafkaevi Dergisi'ni* bir süre basılı, bir süre dijital ortamda yayımladı.

delilere

delilik, hassas insanların protestosudur.

victor hugo

*ilmeğine
değın atmış hırkasını soyundum*

veliliğın

ak pak bir gömlek kaldım

dünya adlı tımarhanesini giyinip

deliliğın

Fahri Küçük

merasim

ölüme en özel elbisemle yürüyorum
ah! ne güzel
çıplağım

toprak yılına geç kalmış bir ilkbahar gibi
gözyaşı kokuyor
bense söz yaşı kokuyorum
son nefesinden avans almış
taze gelin gibi

ağzımda bir okka kara kan...
kalbinin yırtığından akmış

dikiş tutmaz Ali
derdi annen bana
bir göğse iki el değdi mi
ben onu yeni duydum
kırk dört yaşımın son baharında

ah!
deliler
benim bu öldüğümün kıymeti
bilindi mi?

olmadığın her şey öldüğün bir şeye denktir

dışarısı çok sıcak
bunalmış önce sonra bulanmış beyni
herkesin
herkese ve kendine

içerisi de çok farklı değil
açtım kapıyı büyüdüğüm dünyaya
yalın ayak
önce alnımdaki terden öptü annem
büyümek zor meseledir dedi ve verdi
babamın blenderdan geçmiş ama
ömrünün karmaşık yönergelerinden
kalmış suyunu
beyninin

pencereye yürüdüm
kirinden emdim havayı
bir martıyı tuttum sakallarından
ağlayacak kadar çok yaşı kalmamıştı
ömrünün gözelerinde
vurdum onu
rutubetli duvarlarına
saklanan, sakınan, sakıncalı...
kimliğimin!

dudaklarını ısırdı sonra
yıllarını ruhuma adanmış veliler
işte böyle dedim işte böyle!

olmadığın her şey öldüğün bir şeye denktir

göl bere

göl berem düşmüş yere, öpsün kokumdan
toprak
gökyüzü kaldırsın başımı yerden, gözlerimi
görsün
şu geçen Göztepe minibüsü, üzerime sür içinin
acısını
beni yaratan, acılar tanrısı koymadı mı adımı
göl berem düşmüş yere, içsin kanımdan toprak

toprak canımdan yesin, yere düşmüş berem göl
tekerle
düşleri katliam çiçeği, ağzının içini mütemadiyen
mütemadiyen ulu
tanrım üstümden vahşeti
(cihanda harp, arafta harp, kabirde harp...)
ben doydum acıya
ama acı bana doymuyor
toprak dişimi söksün, yere düşmüş berem göl

kanımdan içti, canımdan yedi, dişimi söktü
ama öpmedi gül beremin kokusundan toprak
kalmam lazımdı
sürünge ve onursuz hayatların içinde
dönüşmem için boynuzları kendine bile batan
şeytana
elden çok şey gelirdi belki ama
çalarlar kapısını ayaz bir gecede güzelin
donsun beresinin gülü diye

o vakit...
dedim
ve durdum, atlasın en orta yerine
sonra
durdum kederimi dünyanın içine
gül, berenden düşmüş yere
aklı kuşatılmışların ihtiyar tanrısı
öpüyorum seni kokundan
ay gibi ışıyorsun

kaygı

nasıl bir tımarhanenin kirli beyazına yakıştırırlar
yaşlı bir deliyi?
bunu düşünüyorum
aklımı başıma devşirebildiğim kadar
gözlerimi kaldırıp renginden soytarılığın
duvarlara düz düz baktığım
çolak zamanlar

ömrümün kara bir yılan gibi akıp
kara bir çalı gibi kuruduğu
ömrümün akıp akıp kuruduğu
kavrama noktası silik bu hayal deryası
içini kurt yemiş tahtalar gibi kurutur kimliğimi
usanmadan ağır ağır
ateşi düştükçe avuçlarıma
elime baston kaynatılacak günlerin

sonra öylece
kuyruklarını bulamayan şapşal kediler geliyor
aklıma
kafaları karışık, gözleri ağlamaklı
dahası
karanlığın göğsüne parçalanan bir ağız dolusu
duman süzülüyor
ömrümün kaybolan defterlerinin ekşimiş
yüzünden

sokağa yağmur yağıyor sonra
sonra bir adam oturmuş
en yüksek apartmanın çatısına
tanrı gibi
ceketinin cebinde birası, kırışık pantolonu altında
sırılsıklam
fötründen şıp şıp gökyüzü damlıyor
-ken seyrediyor
eski evlerin, yeni çocuklarının gül gözlerine
nakışlı
karanfil kurusu geleceklerini
bense o bakışlardan süzülen ışığın en ortasına
çökmüşüm
iki elim bir cigaranın boynunda
ömür denen tapınağın taşlarını yalıyorum
dilimde çiçeksiz baharlara ilmek
yalın ayak bir acının türküsünü
üşüyerek

mezarlar ve ölüm

I.

şehirlerin ortasında hışırtılı mezarlar
bu mezarlar muallak bir sonun başlangıcını
anımsatırlar

tıpkı sanat filmlerinin ağzında düşük ivmeli
ıslığıyla gezeleyen
figüranları gibiler
olmasalar olmaz, olunca da yanlarından geçip
gideriz
alelade
fakat arka planda gıcırdayan sandalye nasıl ki
düşürür
olmamız gereken yere günün birinde
işte öyle bir şey bu mezarlar şehirlerimizin
ortasında

II.

mezarların ortasında hal hatır sorarken
sayıkladım ikindi üstü
beni çeken, beni cezbeden, ayaklarımı aranızda
sürüyen
ne
bunu düşündüm evet evet bunu düşündüm
ocakta yemeğim var diyen bir ev hanımının telaşı
içinde

III.

ipince kırmızı bir çizginin üzeri gibiyim
halim çok sınır
belki de tanımadığı bir bedenden düşen
gölgeyim
bu yüzden olmalı
yalnızca geceleri kalmam kendime

IV.

acaba arafa sıkışan ruhlar
arafta değil de dünyada
yok yok değil de
silik bir zihnin bozuk düşünde mi yaşarlar
hiçbir şey bilmiyorum

V

ama yine de günlerden bir gün diye başladığında
okumaya çocuk
alıp götüreceksiniz posamı
içim kuruduğunda, o yapış yapış iğrenç evrem
bile geçip gittiğinde
ağzınızda bıraktığım tat dişlerinizin dibinden
dilinize akarken
beyninizin bir yeri elektriklendiği için
ağlayacaksınız bile
fakat son toprağı da yıktıktan sonra üstüme
ve ellerinizi dizlerinize üç kere vurup döktükten
sonra

o yapış yapış dediğim evremin zeminde bıraktığı
kuru kiri
derince bir oh çekeceksiniz
ciğerleriniz bir yükün daha hayatını boşalttığı
için güleceksiniz bile

tercih hakkım olsaydı şayet
yani buralar olsaydı cumhuriyet
zahmete ne hacet
önce sigaranızı yakın sonra beni, derdim
kibritiniz ziyan olmasın aman

VI
her ne koşulda olursa olsun geldiğim yere
döneceksem eğer
açılacak kapının yağsız menteşelerini kulak
arkası ediyorum
omurgamı dikip, göğsümü şişirip
yaşadığım gibi usul ve kibarca yürüyeceğim
sonuna kadar yolun
ve bana gösterilen bir artı sıfır dairemden
hışırdayacağım şehrim
başlangıcımın sonunu

kış haberleri

kış gelmiş
şarap açmış bağları evimin
tarlalar bütün bütün
tütün büyümüş ciğerlerime

ah ne hoş şiir doğurmak
tütün tarlasını, şarap ile sulayarak
ve doyurarak bir salkım komünistin
bağlar dolusu şarkısıyla karnımı

çav'dar tarlasında -be(l)la çiçeği- buram burkuk
kokuyor içime
bağcıkları düğüm aklımda
halkım mayalanıyor
sek'si b'içimiyle susuyorlar
güzel kızlar zulme
gözlerimin en acı resminde

kış gelmiş
otlarını yakmış zihnim kafamın esrarında
bir jilet sana bir jilet bana demiş
sol yumruğumu büyüyen delim
böylece sözlere yücelmiş
sağ bileğimde dünyayı dönen
fukara velim

ödemişli ve ihtiyar

gözde acı demleniyor dingince
diyor Ödemişli Faruk
ihtiyara
İhtiyar, diyor
özünü yokla
özde çığlık olunca
söz salak, göz sulak olur

oturup düşünecek kadar uzun mudur yaşamak
diyor, Ödemişli
ben hala yaşıyorum diyor ihtiyar
otura kalka
enine boyuna öptüm dudaklarını ömrün
bitmedi
sen kadarken az gelen çaba

ben biracıyım. Hızlı içer çok işerim. diyor Faruk
ihtiyara
öyledir çığken, az demlen rakıcı da olursun
tadarsın dünyanın bütün mezelerinden
diyor ihtiyar ve ekliyor
nihayetinde yüzü durgun
dibi balçık bataklık bir göl gibi
olacaksın şarap

şarap neden kutsaldır diye soruyor Faruk
Ödemişli
ihtiyarlığına
ihtiyarlığı diyor ki bizim nereli olduğunu
unuttuğu Faruk'a
etini ezdir kanın fışkırsın hapsinden
kanınla dirilt, göm etini, kurtul çiğinden

anlarsın
sen de bir gün anlarsın
iş işten geçmez asla
fakat şimdi yolu seyret
çünkü yol ol'dur oldurur
diyor ihtiyarlığı Faruk'a
Faruk susuyor ihtiyarlığına

sorusunun içinde kaybolan deli masalı

evvel zaman içinde dingin bir soru esmiş
delinin aklında
sormuş sesli sesli
ey tanrı
dili olmayan şunc'ağızlara
bunca kitabı neden işledin harf harf?

delinin kalbine tanrı
deliye göre epey geç vakitte
tanrıya göre ziyadesiyle ivedi bir zamanda
yani delinin ayakları kan, dizleri yırtık
elleri ter, gövdesi çürük
-ler içinde inlerken
şişeden bardağa su koyarcasına sakın
baharın açan çiçekler gibi ılık
ilhamlar üflemiş

demiş ki tanrı deliye
(kalbinin tik – takını işaret parmağıyla
durdurup)
zamanı yarattım, insanı yarattım, anlamı
yarattım
anlamı insanın ağzına koydum
insanı içine zamanın

kim ki ciğerlerini parçalayıp
acıdan dil keser ağzına
anlamını okur
çıkartır
tutsağı olduğu zamanın soyutluğuna

delinin aklına o an harlı ateşler düşmüş
uyanmış düşünden mosmor dudaklarıyla
katre kadar suya muhtaç
ayılıp sarhoşluğa
atmış elinden şarap gibi tatlı seraplarını
düşse kalka ulaşmış en başına emrin
sürüm sürüm düşünmüş
okudukça delllenmiş, delllendikçe etini soyunmuş
durmamış
olana değin kuru bir asa
bir avuç toz olana değin
karıncalara yedirmiş yokluğunu
yalvarmış rüzgara uçursun diye tozunu
denizin uçsuzluğuna
uçtukça üşümüş
üşüdükçe anlamış
anladıkça az daha yitmiş tutsaklığından
deli bitirmiş yolunu
velinin kalbine ilham olunca
ancak kavramış cevabını sorusunun
ömür denen tıkalı kulak
ruhundan kopunca

şairden az okunmuş türbe manzaralı şiir

çocuk sesleri, çimenler
ve tanrısından kaçmış sinekler
sarayında bir ölü
ölünün önü sıra
güller içinde
ölülerden bir ordu

uyuyan gençler
şiir okuyan, sigara saran gençler
ve manzaramda yeni Türkiye'min ortasına
ünlem
ucube toki'ler
her şey şahane, her şey solgun
her şey ölmek için fırsat sunan Azrail
ama ben
annemin tükürdüğü gün gibi
diri ve öz
yani berbat

çıldırırçasına bir uzanmak, içimizde
sonra şu yardan aşağı yuvarlanmak...
insanlığın kocamış tarihi, sırtımızda
dillerimizde, insan milletin marşları
dünya devletine dair, kallavi bir bildiri
ellerimizde
dudağımın kenarında proleter tütünüm
milli içkimiz, damarlarımızda gezinen rakı
ve en anlamlı kurtuluş savaşımız
gecenin, üstümüzü annem gibi örtme davası
masallarımızdaki uyduruk mevzulardan derleme
bir demet güzelleme, inanmadığım şu an

gençler diyorum
hikayenin ortasına doğrulup
hayat!
bu kadar güzel değil lan!
biz burada
ne bok yiyoruz?

ihtiyarın birinin ölüm hikayesi

günün birinde bir ihtiyar
Anadolu'nun en ortasına çömelmiş
ağzında cehennem kalınlığında nice derde yanık
dul bir cigara
bıyıkları sarı siyah
sakallarında uzunca bir ömür
her bir yaşı ayrı bir gözden büyümüş
erimiş yakasında gömleğinin milyon el
her biri ayrı bir medet ummaktan yapışmış,
kalmış
karnı desen
tekne gibi
dizleri dirsekleri ihtiyar birer budak
çökmüş bir mezarın içinde
çürümüş
iki parça et
ayakları

günün birinde bir ihtiyar Anadolu'nun en
ortasında
heykel gibi donmuş
gelenler geçenler hiç oralı olmamış
çökmüş avurtları kuyudan ibaret avuçlarının
dibine düşerken
şöyle bir nefeslenip en derininden okkalı bir off
çekmiş ihtiyar
ne karşıkı dağlar yıkılmış
ne de tek bir yürek cız demiş
yıkılırken ihtiyar ağustosun sıcağına doğru
dünya bezgini koca bir çınar gibi
tepesinde uçuşup duran gariban kuş serçenin
telaşından gayri
tek eyvah işitmemiş

işte böyle çocuklar
bana bu hikayeyi anlatan veli
ihtiyar öldü ölesi
günde beş vakit
kafasını kaldırıma vuran
hakiki bir deli

kız, çaresizlik ve irade

eteği beyaz bir kız
(zamanın yabancısı)
koşuyor
duyguları gibi kesik
şeridin üzerinde
koşuyor ve düşmanı onun
tabanlarını yakan kaynar asfalt

kız düşüyor, kalkıyor kız
bir düşüyor, kalkıyor birden
çalıyor göğze kız
dizlerinden sıyırdığı bir parmak kanı
koyuluyor koşmaya ikiye doğru
gök mutsuz ama umutlu
kız yorgun ama umutlu
iki, iki kere iki
iki, dört köşeli

“marşları artık söylemesin androidlerin
hoparlörleri
yine, yeniden, eskiden olduğu gibi
bizim gagalarımız öpsün yüreklerinizi”
yazılı sükunet ve huzur çıkırtkanı
yeşil bir pankart yükseliyor
kuşların kanatlarında
kızın yolu sıra

bunu gören kızın
oluyor gözleri güneş
yüzlerinizi dönün ona
saçları rüzgar
tenlerinizi sunun ona
elleri, ellerim benim
el ele tutuşalım bu davanın yangınında

yendim, zihnimin diktatörünü
düştümd ardına ve gördüm
efendiler, hanımefendiler
kızın bir kızlığı var
hem adem hem havva
kız, ademkızı
kız, havvaoğlu
kızın bir karnı var
içine bütün insanlık sığar
yeter ki kininiz, kibriniz, kiriniz
yeter ki ifritiniz
düşmüyorsa da kalbinizden
kalbinizde gömülü kalsın
pisliğiniz

şeyhime siklemeyeceği nasihat vızıltıları

kin kulenden in şeyhim
ayağına toprak değsin
dinsin yarandan akan kan
şu serin rüzgar sindikçe tenine

sırtına bindiğin dininden çıksın kokun şeyhim
sen de hür ol
yum gözünü, serçeleri gör
gagalarında çiçekli bir ölüm
bak efil efil

kim istemez şeyhim
kaba saba adamların elleri yerine
karanfil kadar sıcak
gül gibi canlı ellerinde kadınların
taşınısın tabutu
ninnisini dinleyerek
her biri ayrı bir nağme adımların

cumalarını yaktım ömrümün şeyhim
haftada bir gün hayaletim
dilimde kırmızı kurdeleler
biriktirdim de aldım onu ben
yıldızlı beş vakitlerimden

anlatsam kim anlar?
kimseler artık kulağına küpe takmıyor nasihati
kimseler artık yediğı dayağın manasını
sorgulamıyor
nasihat benim dilimden, dayak senin dininden
doğmuş iki büyük hata, cehaletimizden
ama şeyhim
seni öldürebilseydim
kimselere nasihat satacak da değildim

fakat ben
tanrıyla arama kimseyi almazken
buna dahildir tanrıça gözlü sevgilim
senin ne haddine
sen diyorum
kimsin
ey şeyhim!

uzun sakallarında siyasi paslar
takken örtmüyor artık kelinin aklının
ellerinde doksan dokuz yalan
dolandığın yeter en acılı kanserler gibi
ruhunda tanrıma ait olanların

kuru artık şeyhim
ısırgansın bil bunu
mahallenin çocukları bile anlar manasını
ne sebeple serersin ipe çalma unu

gör şeyhim
rengarenk bir çiçek gibi açıyor kanatlarını göğ
ebem kuşağı
kır kelepçelerini ruhunun
bu saçmaları ağlaya ağlaya çıkar
delik deşik aklından
kaldır at şu prangaları
sen de çırp kanatlarını göğ
henüz sönmeden ömrünün güneşi

yabana atma sözümü
serçe olamazsan balık ol
bul sen de özünü
kuşak olmaya yetmezse kumaşın
kurdele olmak değildir ayıp
şeyhim
yetmedi mi
misafiri olduğun ömürden yediğin
bunca kayıp

sümüklü kedinin soğuk tanrısı

çocukluğum kola kutularından topuk yapmakla
geçti
gençliğimse bira kutularından dert oymakla
geçiyor
çocukken arap sabunuyla yıkardı annem beni
bir çift ciğer taşıyorum şimdilerde ölü
arap kağıtlarıyla kefenlendi

sarhoş tanrı kokar çarşamba günleri mahallem
kaburgamdan parça veririm
can aşlamak için bedenine
toprak süttten kesilir
göğün göbeği düşer derdimize
köpek iniltilerine sağır kalır kulakları
kanın, etin ve kemiğin
mahalleden tanrıyı kov der
şeytanımın iskeleti
fakat benden tanrımı çıkarınca
konuşacak kimsem kalmıyor hayatımda
neyse ne
düşmüşüm bir tanrının derdine
uslanmaz, akıllanmaz

Çocukluğum aklıma gelir
tanrı başımı okşasa sağından kalktığı bir gün
 ocukluęumun bittięi durak
dedemin iri kıyım gövdesi, uslanmaz, akıllanmaz
dedemin gövdesinin ölümü gelir, önüne
gözümün
o gün (tanrım hayırdır) demiştim
ne bileyim benim tanrımın
kan, et ve kemik gibi
sağır ve soğuk koktuęunu

mayıstı o yıl on iki ay
ve içimin çılgınlığı yaşamaya mayıstı
durdum senenin ortasına
cumayı sildim günlerden
mevsimlerden havayı yaladım
ve sümüklü bir kedi gibi ağlayarak dedim ki
herkes afyon çekiyor adı kader
ben bay konuğu bu ömrün sayın küçük
evime gitmek istiyorum
evime
evimin yokluğuna
evim ki ne şiir var
ne kader var
ne de keder...
yalnızca
dedem, tanrı ve ben
tavşandan şapka çıkaracak yaşta
aylaklık ediyoruz
ceplerimiz ellerimizde
havanın serin mi serin tadını koklayarak
aramız desen bayramlıklar gibi
sımsıcak

belki hala daha gencizdir

gençtik
belki hala daha gencizdir
çok bira içer, çok gitar çalar, çok aşık olurduk
gençtik ve kafeler, barlar, kumsallar, dünyalar
evimizi
sokağa çıkmayı da bilirdik, kafa tutmayı da
önümüze gelene
baba, devlet, sistem ve evren
demedi

gençtik
belki hala daha gencizdir
ama bunu biz bile bilemezken, aynaların dili bile
kesikken yüzümüze, kim söyleyebilir
avucumuzda ne var?
ne var üç beş sene evvelimizde
besleyip büyüttüğümüz üç beş kuşu
seslerinden, gözlerinden, hürriyetlerinden
boğduysak
içimizde çırpıyorsa
artık hiçbir kanat ve söndüyse şarkımızın avazı
bizden geriye hiç tını kalmadıysa
n'olmuş yani
yıkıldıysa bizim başımıza yıkıldı dünya
sizin maşallahınız tam da bıraktığımız yerde

gençtik
belki hala daha gencizdir
fakat biz de geçtik feleğin acı çemberinden
gık bile demeden. iki ağzı keskin bıçaktan
yürümedik mi
yürüdük
hem de koşar adım. adımızda hayırsız
ardımızda devlet kulu
ya sonra! sonra ne oldu? ne olduysa oldu.
korku içimize yurt kurdu. ahraz kesildi
dilimiz, derdimiz, sevgimiz, deliliğimiz,
veliliğimiz...
yani biz gençtik ya işte o gençliğimiz soldu

gençliğimiz dünyanın rengine, üflendi mi uçan
siyah bir kum tanesi olup, kondu
kanatları ayaklarına bağlı
zavallı kuşlar gibi
gözleri mütemadiyen ağlamaklı
gençliğimiz
yoğrulmaktan yoruldu

kış ömür

mezardan gelen ses uğul uğul gezeledi evi
birkaç peri yavrusunun ciğeri kundaklarına
düştü
doluyor avlusu karanlığın, çığlık çığlığa
ceninlerce
elimde tüfeğimle Azrail'i gözlüyorum
namlum karanfilden, tetiğim sümbül

mevsimim kuş
bazı hayatlar öyle derinden acıyor ki
anlıyorsun iğnesinin plağına battığını

yeminlerce kirlenmiş ürkünç ağızlara aktı yolum
belli belirsiz
önüm sıra büyüdü
kartal oldu yavru serçe
kan içti, et yedi, nara attı
sonra döndüm dalıma baktım
ömrümmüş
baharları yitince, kışa bürünmüş

kış, yorgun bir mektep
kış
sevişirken sadece uzanmayı seven kızların
doğası
kış, yenilmiş bir devrin, devrim marşı
kış martta açıp, martta dökülen
çiçek nazı ömrümün derdine gelin solmuş
ince bir düşünce
mezardan gelen seslerin tercümanı
kulağımın yerlisi
kundağıma fısıldanan ilk sözcük
demlenmek için yatırıldığım mahzen
kış

ve ben çiğ etin tadını almış, kuyruğu dik Sibiryâ
kurdu
soğuğu sevdim, soğukla seviştim
soğukla canımı üleştirdim, yalnızlığımı ısırdım
bundan sonra canıma tamah eden Azrail'in
iştahında urunu görür periler
bencileyin sefilin

göl levhası önünde

parası olan herkesin arası iyi tanrısıyla
sanrısını zırvalamayı kes!
eldeki yokluk olmayan varlıktan iyi değil ama
hangi labirentin çıkışı yok Selim
hadi inadını bırak, in sabit fikrinden aşağı
hava çok sıcak, sil çapağını gözlerinin
bana serin bir şeyler söyle
sesin güzeldir senin
aç farlarını ve gör önünü, önümüzü
soyunalım
ileride göl var
göle çıplak girmek tehlikesiz ve mubah yazıyor
doğanın uyarı levhasında
ölüler göllerde yüzemez çalışıyor ıslığı rüzgarın
hadi vur ellerini suya, bin yılın pası çıksın
ağzımızdaki sigaraların cesur tütününü gibi
bir marş duysun tanrı şılap şılap
fakir bedenlerimizin zengin piçliğinden
ve inlesin tanrının bizim için yarattıkları
diriliğimizin davudi sesinin cilvesinde
çünkü damarlarımızda akan deli bir tay var

oğlum
genciz biz
tanrının günahı helal kıldığı yaşlarımız
henüz bitmemişken
bir kaç güzel dudak öpelim
iştahlı iştahlı
çünkü keyfimiz yerindeyken çıksın istiyorum
canımız
som topraktan çakılı tahtına
çaldırmadan henüz veresiye aklımızın bedelini
sökük ceplerimizin tembelliğinden
içeri sızmış Karun'a

zaten başka türlü sü yaşamanın...

I.

şarap şişelerine çiçek açabilir
sahil kasabalarında

güneş daha erken doğup
hiç ölmeyebilir
ihtiyar bir beden
genç yüreğinde

II.

sevgiyi biz
kadim bir şehir olarak andık
nesiller sonrasına
güldük, kahkaha attık
dört köşe olduk sevinçten, daima!
zaten başka türlü sü yaşamanın
dar gelirdi üstümüze

III.

deniz kıyısında dans olur
bedeni kadının
onun dalgalarına kulaç atabilir
yüreğimin elleri

öpebilirim
masama biramı getiren barmeni
saçlarından kavrayıp kısıkivrak
al yanaklarına işleyebilirim, kendimi ansızın
elma elma

IV.
ömürlük sızımı
atıp elimden, üstüne toprağın
kadehimi sıyrabilirim
buruşmuş derimden
en güzel gözlerinin şerefine dünyanın
kaldırırım onu
zaten başka türlü sü yaşamanın
kursağında kalır

ilekeř menekşe sokak

ilekeř menekşe sokağa
inmiyor ayetler, kitaplar, tanrılar
Çocuklar bilmiyorlar oynamayı
sımsıcak yaz akşamlarında
kaplan ve köpeklerin
gömlek ve eteklerin arasında
terin dansıyla

ancak iyi hamaldır terin tantanasıyla
sigara diye dert saran parmakları
ilekeř menekşe sokağın

glütensiz aşk yoęrulmaz evinde
kenar mahalle halkının
Göltenler zincirli boęazdan başka ne gördü
dersen
yalın ayak manzarasıyla boğazladığını
oęlanların birbirlerini

sakızdan çıkacak falı çiğneyip durdu
bacağının arasında kızlarımız
Çeyiz düzecek çağda
düzölürken
tekstilin arka sokaklarında

sinema deyince
Tofaş'ın camlarına yapışmış ömrünün
karanlığına ürkütü
çilekeş menekşe sokağın ruhu

çıkarıp vicdanımı kılığımdan
yüzümü çıkarıp gözlerimden bütün taşlarına
kaldırımın
ismini tükürmek istiyorum
ey benim deli tanrım
hangi akla yatar
birinin olmamış diye attığını
diğerinin ol diye diye oldurması
sırtının çıplak sonbaharına
çilekeş menekşe sokağın
acı kokusunu dökerekten gözlerinden
yaş diye

ben hep böyle yaşayıp karalarken
bu namussuz sokağın göbeğinde
atlar ve kuşlar
otlar ve haplar
içinde uyuştururken sesimi
ellerini örtüyor bir anne
şarap içmekten
dübürü kabuk bağlamış oğlanının
cesedinin üstüne

arabasının içinde bir hayırsız oğlan

arabasının içinde sigarasına yanar, bir hayırsız
oğlan
çılgın müzikler dinler,
dehşetli hayaller bilir,
içkisini sek, kelimeleri eksik içer

arabasının camından manzaraya düşer, bir
hayırsız oğlan
süzer bütün ışıkları gözünün alabildiğine
sesinin yettiğine basar kahkahasını cümle aleme
ne evler, ne kediler, ne de kocaman uzay
değildir umurunda

arabasının dikizinden geçmişine bakar, bir
hayırsız oğlan
gözyaşı, kan ve ter karışmıştır
etine dünlerin
hiçbirinde dinlerin, manasını bulamamıştır
ömür denen heybenin
nedense hep gürültü, çamur ve leş sevmiştir o

arabasının dışından arabasına dokunur,
bir hayırsız deli oğlan
ona dokunmamıştır dışından ya içinden
bir tek anlamlı insan sözü
hep önüne katıp sürüklemiştir talihsizlik seli
insan dediğin kıyar mı canına Veli efendi
dünyanın kalanı olmasa, seri üretim kahpe dölü

ben hangi kusurun tekrarıyım

kör bulut cana değdi
haşladı yarasını ciğerin
curasını çaldı şurama dertli derman
içimde kediler miyavlıyor şimdi acı acı
kıştan soğuk

kediler
çürük bir ölümün ulağı
avcuma batan karanlığın çıtırtısı
kedilerin patisi

bu sokaklarda en çok kendine yürür kabadayılar
travestileri kim siker emekli hapishane müdürü
olmasa
kudurur sutyeninde ateşlenmeye hazır iki top
mermisi
keserse ellerimi benim
senin şeriatin

yarama baş kaldırıyor kara kurtlar
çürük canımdan geçmişim gayri
bildiklerime hayrola
düşümde toprağı gördüm
fısıldıyordu sıcak sıcak
Fahri Hoca
repeat after me
ömür
iki ölüm arası bir mola!

elim, kalemim, dilim yani sesim

Yeşilçam'da evlenmek için cama ekmek banan
ışık gözlü güzelim insan
ağzıma yüzüme duruyor
boğazıma takılıyor, içime oturuyor
ömrüm

yeşili derimize soyulmuş çama
oturtulduğumuz bugünlerde
eşşoğlu eşekler cana cam batırıyorlar
sesi çıkanın kes
dilini okuyor bültenler
günde üç defa, aç ruhuna
akılların altına

altı ki
yedi kere milyon çöp yığını
sekiz köşe akılların

beni
dokuz yerimden
kaç kere deştiler bilemem
silemem
zihnimin duvarlarına atılan çentikleri

çentik bildiğim
keşke bi' ince çizgi kalsaydı dilimin ucunda
hiç büyümeyen
çünkü artık sevgilimden
aşk sözleri beklemiyorum
tabakasından babasının
biraz tütün çalsın yaralarım
biraz gitsin benden. (hem ne kadar insanımdır
ki?)
istemez kimseler yan cepçiğine bile benimi
çünkü canım acıyor, açtığımda ağzımı dilimi
keşke suratsız bir eşek olsaydım öğrenmek
yerine
tabiatsız insanın tabiatına dair bir kaç ilimi
çünkü bu coğrafyada elimi kestiler benim
kalemimi yani demem o ki
dilimi kestiler benim
organlarımdan içinden sesim bildiğimi

halka serzeniş

çığım büyüyor ömrüme usul usul
devran
durgun, lal, ama...
düş üşütmelerime
yok ilaç, yok tabip, yok Allah
yarama merhem
kınımı kırdılar kalbinden
kalmamış yerim kendimi koyacak
nereye sığdırayım gizi
polis bey

sıkıp boğulacak yara vermişler bana
uzun geceleri ıstıraba (g)ebeleyen
kuş uçmuş, balık yüzmüş, aptal yürümüş
bir ben ölmüşüm sayın Nekir dünyadan
dünyadan

koca kainatta
süsün bile kıymeti var oysa
güzün, hüznün, yosmanın bile
tadı var
mayası acıymış ne çıkar şarkıların sevgili dostum
meziyet çirkini, çirkin çizebilmek değil mi?

ku(r)şun yurdu avcum var
süt diye gazap emmiş çocuklar görürler yalnızca
dünlerin boyası akar içinden
kalemim demirleri hırçın zindan gibi soğuyor
Türkçe'me
gidilmez uzaklıklara yattıyor aklım
beni şarıl şarıl kanlar götürür
ağır gelir tabutum cemaate

yüzüm kuruyor yüzüm
hatıralarımıza
canımı dişlediniz mütemadiyen
yavru kurdumu içinden çürüttünüz
gölgeli çınarımı soluğundan soldurdunuz
gecesini gündüzüne katıp memleket diye
ağlayan
bir oğlan vardı
eskilerden de eski yazıldı mazinin kuytusuna
o oğlan, şimdilerde
artık bir hayattan elde kalan efsanedir
kusura kal ey halkım ama
inan ki çok üzgünüm
senden doğurduğum
sakat duygularıma

azap mevsimleri

zehirli gözler tortulanıyor
damarlarında dilimin
mızıkamı çalıyor evren
içine ağzımın
müziğimi yutkunuyorum
kentin çıplak yanlarında
hıçkırığım düşüyor ciğer gibi
iskeletinden ömrümün
kan ve kemikten mahalleler büyütüyor
duvarlarına hayallerinin
jilet yiyen gençler

biz bu hale gelene değin
önce kitapları yaktılar
ihtiyarları attılar sonra gemiden
kara bulutlar otağ kurdu
penceresine güneşin
gördükçe bunları ve sustukça biz uysal uysal
diyerekten
göğün başına çuval mı geçer
geçti işte kör gözlü ahmak
uyan artık zahmet olmazsa
kala köleliğe ramak

kadınlarım öldü sonra ayazlarda
bacakları kılı, saçları taraksız, kalçaları biçimsiz
içime kurudu
alınına masal sürdüğüm memeleri yatağımın
sakat oğullar, çolak kızlar doğurduk zamana
suyumuza sahip çıkmadık
kazıldı kuyusu soyumun
ağaçlar asit dilendi gökten
hayvanlar zulmünden şakıdı
sığındı ıraklara
elimin değdiği cümle şiir
gözlerinden başladı donmaya
karlar altında canından olmuş
tilki yavrusu gibi

böyle böyle eridi insanlık
azap mevsimleri ektik yıla
acıdan bir şehir kurana değin kalbimizde
bütün duyguları düştük sözlüğünden
medeniyetin
ve inşa ettik kudretli bir meclis gibi
en büyüğünü felaketlerin

yakarı

zaman içinde arap kağıdı bile hızlanıyor,
bitmeye
oysa ben onu hiç sönmeyecek hazla yaktım
ciğerlerimin karanlığına
yaşım henüz yirmi beş tanrım
şakaklarımda kalınca beyaz asılı
siyahlar yeniliyor yurdumun dertlerine
sessizliğe kavrulurken ömrüm aheste aheste
içimin içinde mahzun bir mahzen var
içimin çürüğünü demliyor
zaman en içinde

henüz çeyrek asır geçe dünyayı ömrüm
geçtim tadından, gelecek baharın
nazımlar üfleyerek atmıştık ya toprağa
nizamın tohumunu
biz, siz ve devlet el ele
sayın tanrım
kokusu devlete, ahı size, kökü bize
büyüdü sakat çiçeğimizin
bizim dişlerimiz yine midemize döküldü bizim
sizin keyfiniz ebedi
no panic!
ama tanrım senden de iyice sıyrınca yakamı
dünyadan da iyice sıyrınca kafamı halkım dahil
deniz olmak istiyorum
bir kötü sandal kadar
kağıttan gemiler kadar
karış boyu suda mutlu mutlu boğulan
gözü çocuk annem kadar...

hem tanrım seni öldürmeden nasıl...
bu kafamın içini nasıl atarım boşa, yokuş aşağı
bütün kıvrımlarında beynimin zehir
gibi bir dünya dönerken
yaşamak gizine bürülü
ya da sen beni boğsana
varken hani imkânın da
alıp karşına beş dakikacık konuşsana
hiç olmadan içtiğimiz kahvenin acı hatırası
çıkıp karşıma benimle
fikir fikre boğuşsana

çıban

çıban büyür havaya
geometrisi eskimiş bacaların öksürüğü
şehirlerin yalnızca güvercinlere açık
manzaralarında

karnı deşilmiş çocuklukları özetler
belden üstü intihara zorlanmış kaldırım ağaçları
gözlerine kör yığının

sesini yitirmiş acı bir türküdür memur
soğuk binaların eski kışlarına asılmış
ceketinin yakasından

yoldan üniversiteliler geçer
saat beşi çalarken vakte
hatıralar kapısını çalar aklın
zehir zemberek yıllar
acı su gibi yükselir boğazına
elleri ayaklarına gider adamın
koştugu birkaç yolu anımsar
dünyayı kurtardığı ahmak cümlelerini

saat beşi çalarken vakte
kabanının önünü ilikler adam
içini kapayıp, kışına geçmişin
adımlar kendini aklından uzağı
kalabalık olur, yığın olur
makinesinin içinde paslı bir somun olur

Çıban büyür havaya
geometrisi eskimiş adamın öksürüğü
bacasına ağaç ağaç sığınan
güzel cinlere

yabancının ilk dersi

buralar eskiden hep insandı
ten tene, dudak dudağa, dil dile değerdı

şuralarda oynardı insan yavruları
el ele, el ele, el ele tutunurlardı

oralarda mevsimler değışirdi
aşertirdi cana
kış yazı, güz baharı

ve gözünün gördüğü ve göremediğı gözlerinin
dolardı, taşardı; dolardı, taşardı; dolardı, taşardı

örülürdü kaos
balıkçının ağı gibi

şimdi sen
kontrol haplarından, kondom kurşunlarından,
sosyal mesafelerden
sıyırıp da yakasını
dünyaya gelen yabancı

bil!

bu ölü yaratan kavurucu iklim

sinendir

dayanılmaz kokusu ile
maskelerimizin içine

papaz

söz
dağlarını yırtan deli bir hayvanca
nasıl çıkıyor
ağızdan, dilden, dudaktan
beş para etmezken
bini de bin lafın

nasıl düşüyor dile
sokağın hakikati
sevimli bir böcek gibi

nasıl öğütüyoruz
hikayenin öz etini
değirmen dişli ağzımızın
yumuşatarak
salyasıyla

öyle ki a dostlar
kendimden evime dönüyorum
küçük bir kız çocuğu konuyor
kelebek gibi
camına arabamın
seni nüfusuma alsam diyorum mırıl mırıl
"vermezler çocuğum"
geçiyor içimden hırıl hırıl

elinden bir kağıt mendil alıyorum
şiiri yazılı, azılı ömrünün
burnunu siliyorum ruhumun
korna olup basılıyor
çılgılığım

şehir yine aynı zulüm kalıyor gecede
midemde dünya büyüyor
acıyor
yanıyor
terliyorum, korkuyorum, böğürüyorum
kusuyorum...
-işçisin sen işçi kal- ile
-Ünzile kaç koyun ediyor- arasında
atana değin derisi aklımın
gidiyor, geliyor, gidiyor, geliyor
gidiyor...
kalıyorum
dımdızlak gerçeğimin paçalarına asılarak
yorgun demokrat gibi
-cehennem denen illetin taaa-
göğsüm olduğunu hissederek
yanıyor yanıyor yanıyor...
ağlıyorum
bu hikayede rolümün
köpek kılıklı bir şahit olduğunu
bilerek
sarılıyorum
günahımı bölüştüğüm defterim
papaz'a

esrar çiçeklerim ve ben

cenabet cenabet dinliyorum
şarkılarını sesinizin
dindi içimin inançları

tütün sarıyorum ellerimin üzer parmağıyla
beş kuruş etmez yaralarınıza
söndü içimin insanları

boktan hallice nescafemi yudumluyorum
ruhlarımız bile ithal
maval okumayın içime

yemek masamı iki kök, bir çiçeğe tahsis ettim
yanına da okumayacağım kitapları koydum
o da okumayacak
bakacak benim gibi boş boş
ama olsun
benim boşalan yanlarım kimsenin içine
dolmuyor ki
bıkmış bir yeryüzüyüm sadece
deprem doğuracak halim mi var benim
aklınız başınıza gelsin diye

aklınız başınıza gelsin diye beyefendiler,
hanımlar
esrar çiçekleri kitap okuyacak değil ya
bu hiç olacak iş değil ya
takvimler yapraklarını dökmüşken
sene iki bin ne idiği belirsiz
değil ya bu mesele sizin
ölen benim nasıl olsa
dal dal
kadeh kadeh
sarım sarım

ben bu şiyire öleyazdım

gecelerce şiir vardır
doğumunu bekleyen
ruhunda dilin

sabahlarca alkol...
istemeden sokulduğu bedenlerden
tazyikle kaçmak isteyen

sigaranın ömrü
kaç dudağa değerse
kansere dokunur

beyaz
kimin ellerine bulaşırsa
kir tutmaz

söz
öz yurdunu
benim ağzım diye mi yazmış tarihe

tarife sığmayan bütün aşklar
arzunun yenilgisiyle başlar
mı? demeliyim

efsun
efsanenin eril hali
sanırım

bir gün ramazan davulcuları
piyano çalmışlar
tanrıya armağan olsun diye

bu yıl kurak
yolu tecavüze uğrayacak
hiç kadın bırakmamışız, dünyada

arabama şarampol yuvarlandı
beatten beri kafamın yolu çok güzel
hayatın tuşları sakince basıyor ruhuma

on birli, otuz birli, yüz birli...
birlik ve dirlik içinde iri bir sokaktan geçiyorum
dörtten alamayana, batırıyorlar

kutup ayıları, penguenler ve foklar
küreselleşiyor
içimi rahatlatıyor gaz'temiz

sevgilim, ben yanlışça
yalnız bir hanım
terk et yanlışını

kıyamet göklerde
gök delenler bunun için var
kıyamet benim, hayır benim, hayır benim

elinin hamuruyla
ayağının tozuyla
ağzının suyuyla...

bir bina varmış üç katlı
adam dördüncü kata çıkmış
manav muz cumhuriyeti satıyormuş

aslında yazmaya
şiir diye başladım ben bunu
kalem şaaaakkkk diye dedi
işime karışma seni de silerim

sonbahar

sonbaharın bir rengi varmış
dağların eteklerinden, göllerin kıyılarından
eserekten rüzgarın deli sırtında
yüreğimin kuyularına serpilmiş

yüreğimin derin yırtmaçlı kuyuları varmış
ruhumun öğürtüsünü gök gürültüsü gibi
çatlatırmış kuşların kulakçıklarına
ruhumun öğürtüsü
bin yılın peygamberlerine sitemden başka ne ki

sırtıma sonbaharın yağmuru binmiş
kırbacını aklıma şaklatır adım başı
aklımda siyasi tutukluluğu
memleketin şair tayfasının
bileklerimizi kesen kelepçe neyse de
dillerimizin gerildiği bu çarmıh
baştan aşağı boka bulanmış

korkuyorum!
eyyyy Ya Rabb'isi yaratılanların
ruhumun içine dolan bu kasvetten
bu kasvet kuş döküyor avuçlarıma patır patır
bizi dünlerde unutmuş
güleç yüzlü gökyüzünden

başımın üstündeki onca kara yün umurumda
değil
değil beni çileden çıkaran
bu çamur, bu lağım, bu pas
sonbaharı gelmiş dünyanın ve ölmüş
olmuş olan her şey
fakat zombiler bilmiyor, maalesef bilmiyor,
halbuki bilmiyor
nasıl tutulur kandırmadan yas
delilerden başka veliler dahil
ne haldedir gocunduğum yaram benim
hiç kimse bilmiyor

ecel terimin kokusu

ecel gelince başa...
ihtişamlı bir ölümü örüyorum. ömrüme
dalınca
kalınca bir cigarayı diriltiyorum
zihnimin en derin dehlizlerini çıkarmak uğruna.
gün yüzüne
incecikten jilet atıyorum . çıbanını deşmek için
ruhumun en bulanık hislerinin

sağır bir ağırlığın altında eziliyorum.
kulaklarınıza
ses ses titrerken
renk renk üflediğim şarkılar. yanmasınlar diye
güllerin aşkını çaldım kokularından
kan(a)masınlar istedim
beni bir güzel tüylü bülbül bilip, dilimin zarif
eğlencesine

geceleyin eriyen gölgeleri biriktirdim.
kavanozuma
karanlık bir ismi işledimilmekilmek. dilime
en çok yakışan küfrü bıraktım farlarınızın sönük
kaldığı
sabah sislerinin ortasına. paldır küldür
düştüm ölüm sıra yürüyen cesetlerinizin ardına
bir bir
üşenmedim
içinde acı öyküler infilak etmiş tenekeler
bağladım. ağlaya sızlaya
kör özlerinizin kirpik uçlarına

**İçimde dizeleri kırılmış
delicesine bir gitmek kalır**

Küçük İskender'e

İzmir'in içinden geçerci o zamanlar otobüsler
kuş kanatları içimden geçerci
sabaha karşı

sabaha karşı beş
sigara içerdim henüz on yedim tüterdi yakamda
bir köpek dağa bakardı
uzaklarına bakardı dağın
asabi, sinirli, kızgın bakardı
Edip Cansever ölüm günümde, bu zamanın çok
uzaklarına
dağlardan bile uzağa o kadar çok uzağa
asabi, sinirli, kızgın bakardı
içinde benden bir parça sevgiyi büyüyerek

oysa ben
munzur odamın duvarlarından
söz yaşlarını akıttım onun
kitap dolusuydu
pişmanlık dolusuydu
şairliğimin ilk günü gibi
ağrılı, sancılı, çok kanamalı bir halde
kendini kendinden doğurmak gibiydi

İzmir'in içinden geçerdi o zamanlar otobüsler
içimden
bilmediğim şehirlere, bilmediğim atlaslara,
bilmediğim insanlara
giden bir merak geçerdi
tren yolunun üzerinde bir tek sigara içerdim
geçen bütün trenler raylarından çıkıp
beni almadan
dağlardan bile uzağa bakan köpeklerin
gözlerinden bile uzağa hem de çok uzağa
benim henüz on yedimden daha dumanlı tüterek
..... giderdi

üç şiir bir öykü

saçlarım kadar kırık notlar düştü yatağa
ayıp yangınımdan
oysa karanfil ağlağı yüreğinde uyutsun isterdim
yas kurusu ellerimi

sade bir kabuk düştüğüm dudaklarında gördüm
sahte değil!
gülünce dişleri beyazlayan çocukları var
Türkçe'min

güvercine konmuş balkonun karnında
sabah çayı içiyorum
gözlerime vurgun sızı titriyor
bugünün avuçlarında

ömrümün dokuzunu aşamayan gömleği yamalı
yorgun saniye
avutlarımı ısıyor hınç karası dişleriyle

bir yudum balık doğuyorum deniz kurusu
Marmara'ya
yırtık rahminden firar ile İstanbul'un

zihnimin tımarhanesinden rock müzikler
çalınıyor bangır bangır
organize bir hırsızlık bu anne
dillerim kırılırdı da demeseydim
öp beni

kareli yüzüme hiç yazıyorum şimdi kocaman
sağdan okuyunca ceset
soldan okuyunca esaret çıkıyor yalnızlığım
sabaha
lütfen geçmeyin yanından kabrimin
okumadan üç şiir bir öykü
öpüşür gibi söz ile dudak dudağa

inanayım ya da inanmayayım,
benim bu hayattaki en akıllı selim arkadaşım
daima tanrı oldu.

dozunda delirtti beni, dozunda usumu pusulam
yaptı.

sokağın velilerini de duydu, benim sayın tanrım
sokağın delilerini de duydu, benim sevgili
tanrım.

kah delice, kah velice düşündükten sonra O'nu,
O'nu yıllarca aradıktan sonra dışarıda,
en yakınım buldum.

içimde...

anladım ki benim tanrım,
benim iç sesim.